

PODZIM

Je podzim, drak tmy plazí se Prahou,
ocasem šlehá, břichem hrne shnilý listí
a větří holku, potlučenou, polonahou,
která ke svý smůle už byla dneska kořistí.

Ještě není ani noc, je večer teprve,
když holky chůze křivolaká kopíruje ulice,
a drak tmy čichá si ke kapesníku od krve,
k životu holky, co právě zdrhla z ložnice.

Je podzim, drak tmy plazí se městem,
ostrím svejch drápů trhá hlavy kočiči,
orloj odbil hodinu mezi zločinem a trestem
a není to holka, kdo prosí o milost a hrůzou křičí.

Kdo ráno pude se psem, ten tu holku uvidí,
jak si vede na vodítku přerostlou ještěřku, pohladte
si zvířátko, nažralo se zlejších lidí,
už nikdy holce neublížej, drak tmy je má v merku.

- - -

Vím, že voda teče dolů samospádem,
vím, jak se říká tomu, kdo vypravuje vlaky,
vím, že vzduch je cejtit listopadem,
jenom nevím, kdo pouští ty draky.

- - -